

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne x. x. xxxx
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: XXXX

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2018 č. j. OAM-484/ZA-ZA11-K02-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě zopakoval svá tvrzení sdělená žalovanému při pohovoru dne 12. 6. 2018. Měl za to, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dostatečně vylíčil, jaké důvody ho vedly k podání žádosti a čeho konkrétně se obává. Věnoval se výkladu pojmu „pronásledování“ a byl přesvědčen o tom, že v jeho případě byl dán důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině. Dále byl toho názoru, že pokud by nebyly shledány důvody pro udělení azylu, splnil alespoň podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu do vlasti by jemu, jeho manželce a nezletilému synovi

hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání. Domníval se, že je uprchlíkem, neboť nedostavení se k odvodové komisi je trestným činem, bude vystaven přísnému trestu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě a pro své politické názory. Namítal, že žalovaný tuto skutečnost bagatelizoval. Jeho politické a morální přesvědčení je v rozporu s tímto postupem. Poznamenal, že hrozící vážná újma byla prokázána, a to s ohledem na veřejně dostupné informace o situaci na Ukrajině. Žalovanému vytýkal, že nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 18/2012-45, pokud jde o právo na respektování rodinného a soukromého života. Podle něj žalovaný nedostatečně posoudil jeho konkrétní situaci, poměry na Ukrajině se v posledním měsíci změnily, neboť byl vyhlášen válečný stav, jeho obava tudíž vzrostla. Uvedl, že smrt svého bratra nepovažuje za náhodu, čímž chtěl upozornit na porušování základních lidských práv v podobě práva na informace a na svobodný přístup k nim. Poznamenal, že umožnění bezvízového styku otevřelo občanům Ukrajiny vstup na území a jednotlivé členské státy vyřešily přístup na svůj trh práce způsobem, který je dostupný pro širokou ukrajinskou veřejnost, Česká republika v tomto ohledu přístup na trh práce nezměnila, přestože je akutní nedostatek pracovních sil. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu (např. na nález sp. zn. 19/98), ve které nebyl tolerován postup orgánů veřejné moci a obecných soudů spočívající ve formalismu a použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Domníval se, že jeho vycestování by bylo v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, bylo dáno nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na obsah správního spisu. Poukázal na to, že vycházel z výpovědi žalobce a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které shromáždil v průběhu správního řízení. Poznamenal, že při pohovoru žalobci umožnil sdělit vše, co považoval za podstatné, pokud jde o důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, umožnil mu také seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Trval na tom, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Co se týče námitek žalobce týkající se bezpečnostní a politické situace na Ukrajině, žalovaný konstatoval, že se touto problematikou podrobně zabýval na základě shromážděných aktuálních zpráv, věnoval se i otázce výkonu vojenské služby, náhradní vojenské služby na Ukrajině a odmítnutí nástupu do vojenské služby. Byl toho názoru, že tyto skutečnosti obecně nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018 č. j. 10 Azs 12/2018-31. K probíhajícímu konfliktu na východě Ukrajiny podotkl, že ho nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Upozornil na to, že žalobce vlast opustil dobrovolně v roce 2014, údajně pro vznik ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny a pro obavy z povolání do bojů. Po skončení platnosti turistického víza zde pobýval nelegálně, spoléhal na svou manželku, která se pokusila vyřídit si zde pobyt. Za zcela zásadní žalovaný považoval, že žalobce po celou dobu zhruba čtyřletého pobytu na území České republiky nejevil žádný zájem o mezinárodní ochranu, podle něj je nezpochybnitelné, že žalobce chápe institut mezinárodní ochrany jako legalizační prostředek k pobytu na území České republiky. Poznamenal též, že žalobce dne 25. 2. 2018 dobrovolně vycestoval na Ukrajinu za účelem vyřízení si dokumentů ke svému pobytu na území České republiky. Ve vlasti i s manželkou pobývali do 10. 3. 2018, bez jakýchkoli problémů vycestovali zpět do České republiky. Žalovaný byl toho názoru, že pokud by žalobce skutečně palčivě pociťoval jím prezentované obavy, o

mezinárodní ochranu by nepochybně požádal o několik let dříve, nejpozději po návratu z Ukrajiny v březnu roku 2018, což ani v tuto dobu neučinil, přestože možnost bezesporu měl. Připomněl, že mezinárodní ochrana je mimořádným institutem, lze ji udělit jen v zákonem stanovených případech. Legalizaci pobytu na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, k tomu slouží instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Uzavřel, že se nedopustil žádné nezákonnosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 7. 6. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je ukrajinské národnosti, je schopen se dorozumět česky a ukrajinsky, je křesťanského, pravoslavného vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani nebyl nijak politicky aktivní. Je ženatý a má syna, jeho manželka se synem také v České republice žádají o udělení mezinárodní ochrany. Na území České republiky přicestoval dne 10. 3. 2018 letecky z Kyjeva, v České republice však pobývá již od roku 2014. Je zdravý. O udělení mezinárodní požádal, neboť do roku 2011 pracoval jako důstojník ukrajinské armády. V souvislosti s vojenským konfliktem na východě Ukrajiny se obával, že by byl jako specialista povolán. Nechce vstoupit do armády a bojovat.
7. Při pohovoru dne 12. 6. 2018 dále sdělil, že se narodil v obci XXX, od roku 2002 do roku 2006 studoval vojenskou školu v XXX, po skončení školy dostal hodnost poručíka, nastoupil do služby ve městě XXX. V roce 2008 byl převelen do města XXX, v roce 2009 se oženil. V roce 2011 ukončil vojenskou službu, poté asi rok rozvážel stavební materiál. V letech 2012-2013 pracoval v Rusku jako truhlář. V roce 2014 pracoval v Polsku jako zedník. Ke konci roku 2014 odjel do České republiky. V armádě byl velitelem motostřelecké rot, prováděl výcvik ostřelovačů. Z armády odešel, neboť tam byla korupce, nízká výplata a pracovní vztahy nebyly dobré. Ukrajinu opustil z důvodu vzniku vojenského konfliktu na východě Ukrajiny a strachu z povolání do bojů. Chtěl jet do České republiky, je mu blízký jazyk a má zde kamarády, kteří mu mohou pomoci. Po skončení platnosti turistického víza zde pobýval nelegálně. Pobytovou otázku neřešil, domluvil se s manželkou, že ona si zde zkusí vyřídit pobyt a on by pak dostal vízum za účelem sloučení, ale nedopadlo to dobře. Ukrajinu navštívil dne 25. 2. 2018, chtěl si vyřídit dokumenty k pobytu v České republice, konkrétně získat výpis z rejstříku trestů. Ten ale nedostal, neboť mu bylo řečeno, že je proti němu vedeno trestní řízení. Nijak to neřešil a dne 10. 3. 2018 z Ukrajiny odcestoval. Během jeho pobytu na Ukrajině v roce 2018 ho vojenská správa nekontaktovala. Okresní vojenský komisariát ve městě Mala Vyska mu zasílal dopisy na adresu bydliště. Dopisy přišly v červenci 2014, na jaře 2015, v roce 2016 přišly dva dopisy, v roce 2017 přišel jeden a začátkem února 2018 přišel další dopis. Dopis z roku 2014 převzala jeho matka, v té době

byl žalobce ještě na Ukrajině. Ostatní dopisy byly vhozeny do schránky a řekl mu o nich otec nebo manželka. V dopisech bylo, že se má k určitému datu dostavit na Okresní vojenský komisariát ve městě Mala Vyska z důvodu mobilizace. Osobně nepřevzal žádný z dopisů. Nereagoval na ně, ale manželka na vojenskou správu volala a vysvětlila, že žalobce není na Ukrajině, sdělili jí, že se má v případě svého návratu dostavit. První dopis převzala jeho matka, sice svým jménem, ale je to považováno za doručení. O tom, že by proti němu bylo vedeno trestní řízení z důvodu nedostavení se k mobilizaci, žádný dopis neobdržel. Plošná mobilizace sice neprobíhá, ale armáda i nadále potřebuje důstojníky a specialisty, kteří by se mohli účastnit bojů na východě země. Nechce se nechat zabít v nesmyslné válce. Důstojníky povolávají do 45 let. V případě povolání do armády by se asi nemohl nijak bránit. Je v soupisu lidí, kteří mohou být povoláni z důvodu dřívějšího působení v armádě, pokud budou chtít, aby nastoupil, musí tak učinit. Cestovní pas vydaný v roce 2018 si vyřizoval na ambasádě v Praze, neměl žádný problém. Neměl potíže ani s vycestováním z vlasti dne 10. 3. 2018. O mezinárodní ochranu nepožádal již v roce 2014, neboť chtěl pobyt vyřídit jiným způsobem, mezinárodní ochrana byla až poslední možností, jak se nevracet zpět na Ukrajinu. S žádostí čekal do posledního dne, jestli manželka nedostane pobyt v České republice. Před odjezdem ze země původu neměl jiné problémy. Bojí se, že když se vrátí na Ukrajinu, buď bude povolán do armády, nebo ho budou trestně stíhat za neuposlechnutí předvolání. V jeho obci je bezpečno, žádné bojové konflikty tam nejsou. Přestěhováním situaci řešit nemůže, pokud by ho chtěli povolat do armády, mohou tak učinit třeba v Kyjevě. Hrozilo by mu 2-6 let vězení. Na Ukrajinu se nechce vrátit, nevidí tam svou budoucnost, tady může v klidu žít, pracovat a být s rodinou v bezpečí. V minulosti neměl ve vlasti problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou. Na území Evropské unie nemá rodinné příslušníky. Ve vlasti žije jeho otec a bratr.

8. Žalovaný také shromáždil informace o situaci na Ukrajině, konkrétně zákon Ukrajiny o vojenské povinnosti a vojenské službě č. 2233-12 ze dne 25. 3. 1992 (ve znění novely č. 277-VIII ze dne 7. 4. 2015) – „Článek 15. Odvod občanů Ukrajiny na základní vojenskou službu, Článek 17. Odklad odvodu na základní vojenskou službu, Článek 18. Osvobození od odvodu na základní vojenskou službu, Článek 22. Věková hranice pobytu ve vojenské službě, Článek 26. Propuštění z vojenské služby, Článek 28 – Kategorie záloh a věkové hranice pro pobyt občanů povinných konat vojenskou službu v záloze“, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2018 č. j. 111866/2018-LPTP „Ukrajina – Sociálně ekonomická situace na Ukrajině, dotace na komunální poplatky, dotace na bydlení, minimální mzda, výše životního minima, průměrná výše starobního důchodu, výše podpory pro matky samoživitelky“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Součástí správního spisu je též protokol o pohovoru k žádosti manželky žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2018.
9. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 11. 2018 žalobce prohlásil, že by rád doložil, že ho na Ukrajině předvolala policie kvůli tomu,

že se nezúčastnil mobilizace, k čemuž mu byla žalovaným poskytnuta lhůta. Předvolalo ho Malovyskyvské oddělení policie na jaře roku 2018. Ve stanovené lhůtě předložil také dopis z vojenské správy z roku 2018, kterým byl předvolán k mobilizaci. Doplnil, že jeho bratr nedávno zemřel, pohřeb byl dne 12. 10. 2018. Nikdo neví, proč zemřel, podle lékařských výsledků měl něco se srdcem, ale dříve s ním potíže neměl. Našli ho na úplně jiném místě, než kde bydlel a pracoval. Považoval to za divné, nevěděl, zda úmrtí jeho bratra na Ukrajině nějak nesouvisí s jeho problémem. Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018 č. j. OAM-484/ZA-ZA11-K02-2018 žalovaný rozhodl, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Pokud jde o obavu žalobce z povolání do armády a z účasti v bojích na východě Ukrajiny, Městský soud v Praze shledal, že se žalovaný touto problematikou podrobně zabýval, a to na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce působil v ukrajinské armádě v důstojnické hodnosti. Konstatoval, že skutečnost, že od roku 2014 obdržel několik dopisů od vojenské správy, že se má dostavit z důvodu mobilizace, není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil, že žalobce žádný z povolávacích rozkazů osobně nepřevzal, dále že v letech 2016 ani 2017 nebyla vyhlášena žádná další mobilizace, dle dostupných informací se o žádné další mobilizaci neuvažuje a do konfliktních zón jsou nasazováni pouze vojáci s profesionálním kontraktem. Vyjádřil se též k žalobcem předloženým dokumentům, tj. k předvolání, aby se dne 8. 2. 2018 dostavil k mobilizaci na Malovyskyvské obvodní oddělení vojenské správy, a předvolání, aby se dne 26. 2. 2018 v 10 hod. dostavil na Smolinské oddělení policie za účelem výslechu v trestním řízení jako svědek. Z těchto dokumentů podle žalovaného neplyne, že by byl žalobce

pronásledován ve smyslu zákona o azylu. Zmínil též rozporuplná tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení a rozpory v jeho výpovědi a ve výpovědi jeho manželky. Při posuzování předmětných obav žalobce vycházel žalovaný především ze zákona Ukrajiny o vojenské povinnosti a vojenské služby č. 2233-12 ze dne 25. 3. 1992 (ve znění novely č. 277-VIII ze dne 7. 4. 2015) a z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Správní orgán uzavírá, že samotná povinnost každého občana Ukrajiny, včetně žadatele, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Jmenovaný navíc u armády působil několik let jako profesionál, a mohl přinejmenším předpokládat v budoucnu zvýšený zájem o něj, nicméně správní orgán má za prokázané, že žadatelem tvrzené skutečnosti nenaplňují znaky azylově relevantního pronásledování. Z toho důvodu tak nelze tyto žadatelem sdělené obavy shledat azylově relevantními. Správní orgán dodává, že vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR, tedy v zemi, kde jmenovaný žádá o udělení mezinárodní ochrany, a je postihováno dle § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.“*

16. S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje a poukazuje na to, že problematikou odmítání nastoupení služby v armádě se v minulosti opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 10 Azs 141/2019-30 či ze dne 25. 5. 2017 č. j. 10 Azs 79/2017-32 nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č. j. 7 Azs 34/2017-26, ve kterém se uvádí: *„Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil.“* Dané závěry jsou bezesporu aplikovatelné i v nyní posuzované věci. Nebyly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. K námitce žalobce, že jeho politické a morální přesvědčení je v rozporu s nastoupením do armády, zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce vystudoval vojenskou školu a následně pracoval v armádě. V roce 2011 armádu opustil z důvodu špatných vztahů. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní. Dále vyjádřil obavu z povolání do bojů s tím, že se nechce nechat zabít v nesmyslné válce. Na základě výše uvedeného nelze dospět k závěru, že by žalobce projevil reálné morální a politické přesvědčení, z něhož by bylo možné dovodit, že by v jeho případě byla dána výhrada svědomí ve vztahu k nenastoupení vojenské služby (srov.

usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č. j. 10 Azs 235/2016-36). Soud dodává, že nastoupení vojenské služby může stát po svém občanu vyžadovat, hrozbu trestního stíhání pro její nenastoupení nelze považovat za azylově relevantní skutečnost.

17. K tvrzení žalobce, že hrozící vážná újma byla prokázána s ohledem na veřejně dostupné informace týkající se stavu a poměrů na Ukrajině, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce nikterak nespécifikoval, z jakých konkrétních informací plyne, že by jemu a jeho rodině hrozila ve vlasti vážná újma. Naopak žalovaný na základě relevantních a aktuálních informací o situaci na Ukrajině dospěl k závěru, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Tento svůj závěr žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil, a to zejména na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí. I při posuzování žádosti žalobce z hlediska naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval obavou žalobce z povolání do armády. K této problematice uvedl: *„Stran uvedeného, žadatel odešel z armády dobrovolně, což potvrzuje i výpověď jeho manželky, která do protokolu o pohovoru ke svojí žádosti upřesnila, že jmenovaný odešel z armády pro nedobré pracovní vztahy, a žadatel ani neuvedl, že by kdy předtím byl jako její člen vystaven jakémukoliv nebezpečí vážné újmy nebo jiným problémům, a potvrdil, že ve vlasti neměl žádné problémy s ukrajinskými státními orgány, nelze proto ani dospět k závěru, že by mu v budoucnu z takové služby po návratu do vlasti reálně hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, které nelze dovodit ani z jím doloženého předvolání k mobilizaci, kdy tyto dokumenty osobně nepřevzal, a nemají pro něj tedy bezprostřední negativní účinky, tedy nelze dospět k závěru, že by byl po návratu do vlasti vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nad rámec správní orgán připomíná, že žadatel, jako osoba s několikaletými velitelskými zkušenostmi, mohl přinejmenším předpokládat, že o jeho služby bude v případě ozbrojeného konfliktu ze strany ukrajinského státu, který mu poskytl (na základě dobrovolného rozhodnutí jmenovaného) k tomu potřebné vzdělání, zvýšený zájem, což rozhodně nelze brát státním orgánům země jeho původu k tíži, pokud jsou oficiální úkony ze strany státu plně v souladu se zákonem. Správní orgán poukázal na četné rozpory výpovědí žadatele i jeho manželky, a s ohledem na výše uvedené nedospěl k závěru, že by žadateli reálně po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy, a má za prokázané, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu primárně ve snaze legalizovat svůj další pobyt na území ČR poté, co zde několik let pobýval nelegálně, a nepodařilo se mu zde legalizovat si svůj pobyt jiným způsobem.“* Soud s posouzením žalovaného souhlasí, v případě žalobce nebyly shledány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Je třeba zdůraznit, že žalobce v době od 25. 2. 2018 do 10. 3. 2018 pobýval v zemi původu, přičemž nedeklaroval žádné problémy, kterým by musel během tohoto pobytu ve vlasti čelit, neměl potíže ani při vycestování do České republiky. Městský soud v Praze dále podotýká, že Česká republika považuje s účinností ode dne 22. 3. 2019 Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.).
18. Co se týče probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině, Městský soud v Praze konstatuje, že boje se omezují na východní část Ukrajiny, konkrétně na Doněckou a Luhanskou oblast. Žalobce ve vlasti naposledy žil v obci Smoline nacházející se v Kirovohradské oblasti. Tato oblast je dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ pod kontrolou ústřední vlády, od února 2014 tam nedocházelo

k žádným bezpečnostním incidentům. Nebyl tedy shledán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu (srov. str. 13 napadeného rozhodnutí). Městský soud v Praze k této otázce dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se kasační soud opakovaně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině. Lze zmínit např. usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). *Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.*“

19. Co se týče tvrzení žalobce ohledně úmrtí jeho bratra, zdejší soud poukazuje na to, že žalobce označil okolnosti smrti bratra za podivné, vyjádřil podezření, zda smrt nesouvisela s potížemi, které má žalobce ve své vlasti. Městský soud v Praze považuje tvrzení žalobce za čistě spekulativní, žalobce nepředložil žádné důkazy svědčící o souvislosti smrti bratra s tím, že žalobce nenastoupil vojenskou službu. Jeho tvrzení lze označit za domněnky. Ani tato skutečnost nemůže vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
20. Pokud jde o naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný se věnoval i této otázce. Na str. 13 napadeného rozhodnutí poznamenal, že s výjimkou manželky a syna nemá žalobce na území České republiky žádné rodinné vazby, přičemž jeho manželka se synem zde také žádají o udělení mezinárodní ochrany. Na Ukrajině naopak žije otec a bratr žalobce. Vycestování žalobce do země původu tak podle žalovaného nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. I s tímto závěrem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje. Manželka a syn žalobce zde pobývají stejně jako žalobce jako žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, jsou ukrajinské státní příslušnosti. Všichni tak mohou svůj rodinný život realizovat na území Ukrajiny, kde mohou využít zázemí, které tam mají – na Ukrajině žije otec a bratr žalobce i matka jeho manželky, jak plyne z protokolu o pohovoru k žádosti manželky žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2018, který je součástí správního spisu. Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ve svých rozhodnutích otázkou rodinných vazeb v České republice jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 27. 9. 2016 č. j. 6 Azs 166/2016-28, ve kterém kasační soud konstatoval: „*K § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozhodnutích ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ve kterých dospěl k závěru, že mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamena natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž*

se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 – 30). Stěžovatelka však takto vypjatou životní situaci netvrdila v kasační stížnosti ani v předcházejících řízeních před městským soudem a žalovaným.“

21. Závěrem Městský soud v Praze shrnuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné údaje týkající se důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu, jeho života ve vlasti, okolností odjezdu z domovské země i života na území České republiky, a obstaral si relevantní informace o situaci na Ukrajině. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o azylu či Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. července 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně